

netvarka #1

neperiodinis anarchistinis leidinys • 2015 sausis • netvarka.noblogs.org

Pristatome pirmąjį *netvarkos* numerį. Šio leidinio tikslas yra skatinti diskusiją ir veiksmą antiautoritarinėje stovykloje. Gerai žinodami interneto kaip informacijos sklaidos aparato trūkumus, imamės spausdinti popierinį leidinį, taip tikėdamiesi, jog mus uždegančios idėjos pasieks ir tuos, kurie paprastai nebraidžioja po anarchistinės kontrainformacijos tinklą.

Ko siekiame anarchistiniu leidiniu šalyje, kurioje anarchizmo tradicija buvo užtildyta leninizmo ir pribaugta visų jo pasekmių? Visų pirma, norėtume padaryti matoma įvairialypę, nedogmatišką, bet tuo pačiu ir ryžtingą antiautoritarinę perspektyvą, kuri nieko bendro neturi nei su nukaršusia politika, nei su atnaujintomis alternatyvomis jai, tokiomis kaip naujoji kairė ar įvairios „pilietinės iniciatyvos“.

Neieškome jokio pritarimo nei iš anarchistų, nei iš visų kitų. Tačiau tai nereiškia, jog nenorime dalyvauti diskusijoje. Priešingai – siekiame ją skatinti kuo labiau. Sakydami „diskusija“, omeny turime susidūrimą, kuriame vadovaujamesi savo kritiška galva, o sprendimai priimami nepriklausoma iniciatyva. Anarchija, kurioje minia pritarėjų seka kitų pavyzdžiu, nėra jokia anarchija. Laisvė, kuri veikia pagal iš anksto nustatytą modelį, nėra jokia laisvė.

Dėl to šį leidinį laikomome tik kukliu įnašu į beveik neegzistuojančią diskusiją, kurios pagrindą sudaro antiautoritarinė perspektyva. Šioje perspektyvoje nėra vietos valdžiai ir jos sprendimams – nesvarbu, kiek raudona ir kiek balta ji bebūtų. Kad ir kiek neįmanoma atrodytu ši perspektyva, mes kaip anarchistai esame įsitikinę, jog nėra nieko mažiau įmanomo nei gera valdžia.

Visus turinčius klausimų, pasiūlymų, kritikos ar komentarų, kviečiame brūkštelkt adresu netvarka@autistici.org

už laisvę
už anarchiją

Mes esame anarchistai, nes siekiame laisvės ir gerovės. Kiek įmanydami grumiamės su viskuo, kas yra priešiška tiek vienai, tiek kitai. Būtent dėl to mes kovojame prieš ištiesą dabartinės visuomenės organizaciją ir stengiamės revoliucijos kuri ją sunaikintų labai. Mes siekiame socialinės revoliucijos, t.y. visos visuomenės perkūrimo, į žmonių minių sviesdami nepriklausomybės ir maišto idėjas. Taip darome dėl to, kad mūsų manymu revoliucija negali būti imta ir paskelbta – ji yra tik ilgos evoliucijos rezultatas, ištiso pasaulėvaizdio pasikeitimo padarinys. Revoliucija neįvyksta akimirksniu, ji gali būti tik tokio proceso išvada.

Albert Libertad

SVARSTYMAI APIE POKYČIUS

Klausimas yra toks: ką mes galime pakeisti? Pasaulis kuriame gyvename mus pratina prie fakto, jog niekas negali keistis, o bet kokias svajas apie radikalų pokytį visuomenėje jis palaidoja po „idealizmo“ sąvoka. Noras pakeisti pasaulį yra laikomas vienu iš paauglystės kaprizų, kuris susilaukia savo galo vos susidūrus su karčia tikrove.

Visa tai būtų verta kritikos, jei nebūtų tiesa. Jei ši karti tikrovė – darbo ir pragyvenimo, politikos ir įkalinimo, o kitaip tariant išnaudojimo bei dominavimo tikrovė – iš tiesų taip lengvai nenugęsintų bet kokios vadinamo geresnio pasaulio vizijos.

O mes, anarchistai, ar nesame vaikai, kurie sugeba svajoti tik dėl to, kad dar nebuvo sugniuždyti viso to, kam kelia iššūkį? Ar mes esame tie, kurie iki šiol dar nesuprato, jog yra tik du pasirinkimai: cinizmas arba politika? Cinizmas, leidžiantis juoktis iš bet kokios aistros pokyčiui, ir taip priverčiantis pamiršti, jog juokiamasi ne iš kieno nors kito, bet iš savo paties vergovės. Ir politika, kurioje nepasidavusieji įtikinami, jog pokyčiai vyksta tik besileidžiant į kompromisą, o pasaulis gerinamas žingsnis po žingsnio, tik niekad nežinia kuria kryptimi. Ar mes dar turime suprasti, jog pasaulis keičiamas arba jo paties nustatytomis taisyklėmis, arba nekeičiamas išvis?

Aš manau, kad tarp mūsų ir visų tų, kurie susitaiko su tokiomis pokyčio taisyklėmis ir tuo pačiu su išnaudojimu ir dominavimu grįsto pasaulio sąlygomis, yra bent vienas esminis skirtumas. Šis skirtumas yra toks: mums nėra jokios atskirties tarp noro gyventi geresniame pasaulyje ir tarp svajonių apie pilnesnį savo pačių gyvenimą. Nėra skirtumo tarp to, ko siekiu sau, ir ko siekiu visiems kitiems. Iš pažiūros tai gali atrodyti kažkas savaime suprantama, tačiau iš tiesų tai yra priežastis, dėl kurios mes niekada nesutiksime su tais, kurie laisvės ir gerovės troškimą siūlo iškeisti į visada gerai pamatuotą politiką – visada pamatuotą būtent tiek, kad vietos liktų tik susitaikymui.

Nekalbant apie tai, kad politika dabartinėmis sąlygomis niekada neišspręs esminių problemų, tokių kaip išnaudojimas ir juo grįsta ekonominė sistema – kapitalizmas, yra kita, esmingesnė su politika susijusi problema. Šią problemą sudaro tai, jog politika visada atskiria tai ko siekiame nuo mūsų pačių. Ji mūsų klausia: „ko jūs norite?“ XX a. pradžioje Rusijos žmonės atsakė: „Lygybės!“. „Puiku,“ atsakė politika, „tam, kad gyventumėte lygybėje, gyvensite lygiai taip pat kaip gyvenote iki šiol: dirbsite kitiems nuleidę galvas, o kai nepaklusite būsite užčiaupti.“ Jokios abejonės, taip galėtų būti išspręsta beveik bet kas.

Bet mes atsispiriam nuo visai kito taško: mes nenorime nei įsakinėti, nei paklusti kitų įsakymams. Visa kita, visa anarchistinė praktika ir teorija – nors šių dalykų mes nesame linkę atskirti – yra tik loginė šių dviejų idėjų išvada, tai, ką skirtingi žmonės laiko šių dviejų minčių pasekmėmis.

Šiuo požiūriu mes manome, jog turime kuo pasidalinti su kitais. Šie kiti nėra esami ar būsimi politikai, kurie prisistato kaip norintys pakeisti pasaulį ir žinantys kaip tai padaryti. Kiti yra tik individai, kaip ir mes. Individai, susiduriantys su pragyvenimo šantažu, boso pažeminimu, mokyklos nudurninimu, policijos ir kalėjimo smurtu... Žinodami, arba mažų mažiausiai tikėdamiesi, jog tarp žmonių yra tų, kuriems visi šie dalykai nėra pakeliami, siekiame su jais pasidalinti savo kritika ir vizija apie pasaulį be jų. Nenorėdami nei valdyti, nei paklusti, dalinamės ne naujais utopijos žemėlapiams, ne politinėmis programomis, bet hipoteze, kad galbūt šie dalykai nėra būtini ir gali būti sunaikinti – ir tikimės, kad kiekvienas, kuriam ši hipotezė brangi, priims savas išvadas ir įvertins šios idėjos pasekmes.

Aš nežinau, ką reikėtų gyventi pasaulyje, kuriame niekas nei įsakinėja, nei paklūsta kitiems. Nežinau net ar toks pasaulis yra įmanomas. Tačiau gerai žinau, jog visuomenė, kuri yra grįsta įsakinėjimu, paklusnumu ir išnaudojimu, yra verta tik nepaklusnumo, maišto ir – ilgalaikeje perspektyvoje – savo sunaikinimo.

AREŠTŲ BANGA

ISPANIJOS TERITORIJOJE

Šių metų gruodžio 16-ąją Barselonoje ir Madride buvo pradėta prieš „anarchistinį terorizmą“ nukreipta operacija, pavadinimu „Pandora“. Sulaikytieji kaltinami dalyvavimu anarchistineje organizacijoje, kuriai priskiriami sprogstamieji išpuoliai. Operacijos metu buvo sulaikyti 11 asmenys iš Ispanijos, Urugvajaus, Italijos ir Austrijos.

Sulaikymai siejami su eile atakų, įvykdytų 2012-2013 metais, daugiausiai sprogstamųjų išpuolių prieš bankomatus. Nacionalinė Ispanijos audiencija (aukšto rango teismas) šias atakas sieja su *Mateo Morral insurekcinio būriu*, prisiėmusiu atsakomybę už bombą, padėtą Madrido La Almudena katedroje 2013-ųjų vasario septintąją, ir kitą panašią ataką Saragosos El Pilar bazilikoje 2013-ųjų spalio trečiąją. Šiomis dviem atakomis jau buvo apkaltinti Mónica Caballero ir Francisco Solar, kurie buvo suimti 2013-ųjų lapkričio 13-ąją ir iki šiol yra uždaryti.

Tos pačios dienos vakarą keli tūkstančiai žmonių dalyvavo demonstracijoje Barselonos centre – tai buvo viena didžiausių spontaniškų solidarumo eisenų nuo septyniadešimtųjų įtampos Katalonijoje. Buvo išmušti keleto bankų ir nekilnojamo turto agentūrų langai, mentai apmėtyti įvairiais objektais, padegti šiukšlių konteineriai. Areštuotų nebuvo, nepaisant daugybės mentų puolimų demonstracijos metu. Demonstracijos vyko ir kituose miestuose. Madride skaičiuojami mažiausiai trys areštai.

Agresyvos demonstracijos šiuo metu yra itin svarbios – jos parodo, jog anarchistai neketina užsikasti po smėliu po pirmų represijos smūgių.

Dabar jau žinoma, jog septyniems bendražygiams paskirtas laisvės atėmimas, kitiems keturiems – akylai stebima laisvė.

Tokio valdžios puolimo akivaizdoje svarbu išlaikyti aukštai iškeltą galvą. Jame nėra nieko naujo – panašios operacijos kas keletą metų pasikartoja Italijoje, Čilėje ir kitose šalyse. Tokiomis akimirkomis terorizmu gali būti pavadintas bankomatų ekranų išdaužymas plaktuku, ar net savivaldybės apmėtymas dažais. Dažniausiai šios operacijos baigiasi visišku valdžios fiasko, palikdamos eilę anuliuotų bylų ir eilę metų kalėjimo, praleistų be jokių įrodymų. Dėl to svarbu nepamiršti tikrojo jų tikslo – išgąsdinti ir susilpninti antiautoritarinį judėjimą.

Negalime nepasikartoti: tikrasis teroristas yra valdžia ir jos šunys, saugantys išnaudojimu bei dominavimu grįstą santvarką, keliantys milžiniško masto, galo nematančius karus visame pasaulyje, ir sistemingai taikantys smurtą prieš visus, kurie aiškiai parodo nesutikimą su tokiomis egzistavimo sąlygomis.

Solidarumas su 11 areštuotųjų ir su visais socialinio karo kaliniams.

Dažniausiai tie, kurie negali pakešti pritarimo, liaujasi reiškę ir dalijęsi savomis idėjomis. Tačiau kažkuria prasme tai yra tik būdas apsisaugoti. Daug pavojingiau būtų griežtai save išreikšti, tuo pačiu neieškant pasekėjų nei sau, nei savo grupei. <...> Ieškoti pritarimo (tūkstančiais skirtingų pavidalų) reiškia prisitaikyti prie tų, kurių pritarimo siekiama. Tokiu būdu tampama prastai surėdytu gaminiu kitiems.

Bet – girdžiu sakant – keistis galima tik kartu su kitais. Tiesa. Tačiau šis „su“ man gali reikšti nebent „kiekvienas už save“. Aš ieškau ne bandos, bet bendrininkų. Kitu atveju su kitais dalintis galime nebent savo vergove.

Massimo Passamani

...daugiau, daug daugiau

contrainfo.espiv.net – daugiakalbis kontrinformacijos šaltinis, daugiausiai dėmesio skiriantis Graikijos antiautoritarų kovai, tačiau ne tik.

abc-belarus.org – informacija apie kalinius anarchistus Baltarusijoje ir parama jiems.

non-fides.fr – naujienos ir daugybė tekstų įvairiomis kalbomis.